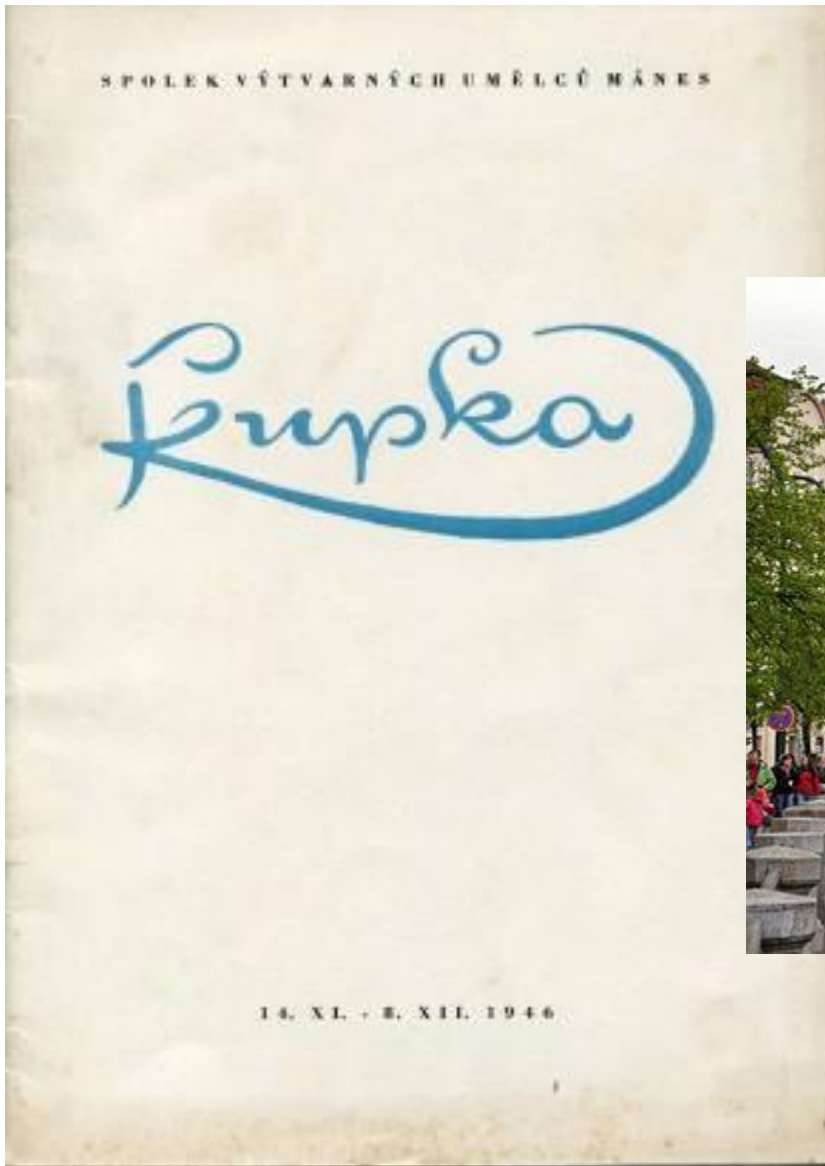
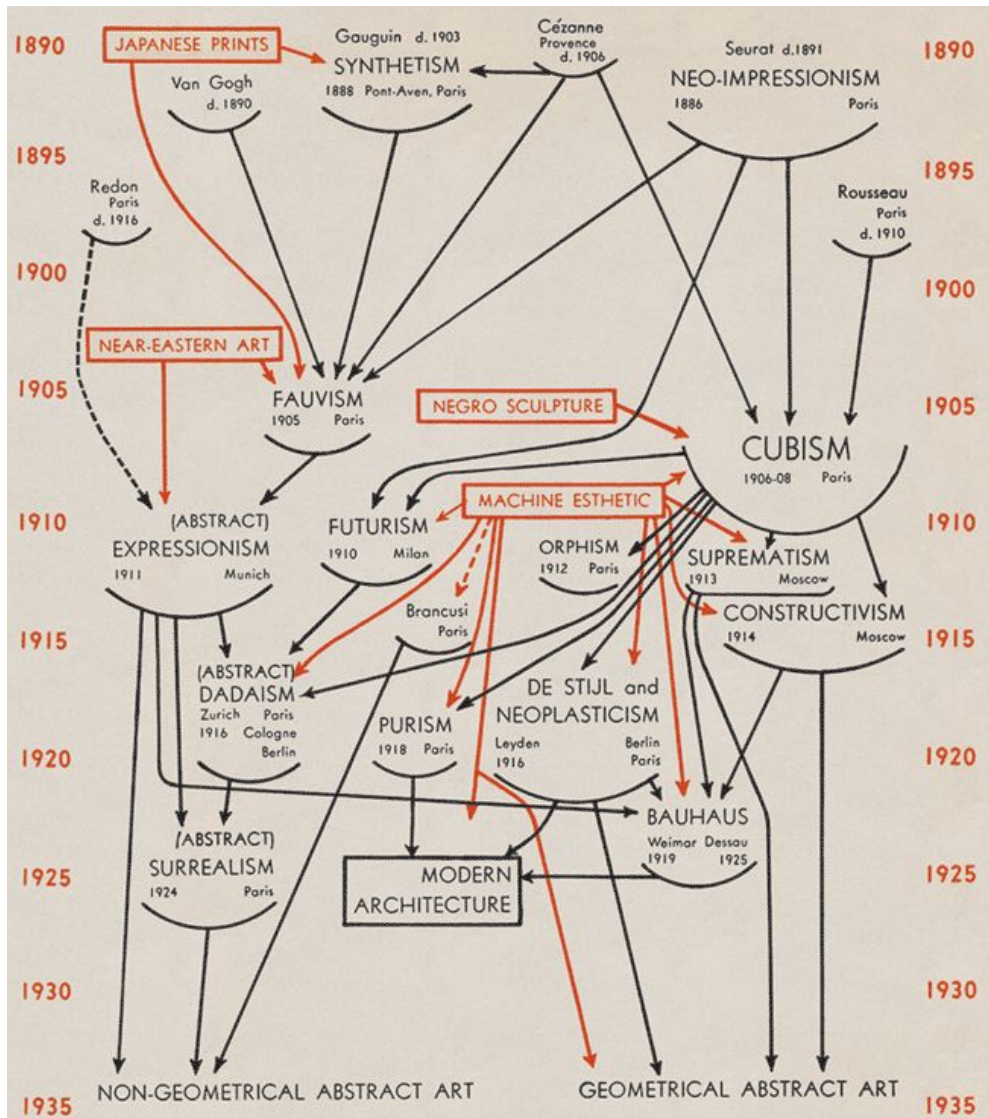

Kazimir Malevich in Warsaw, 1927

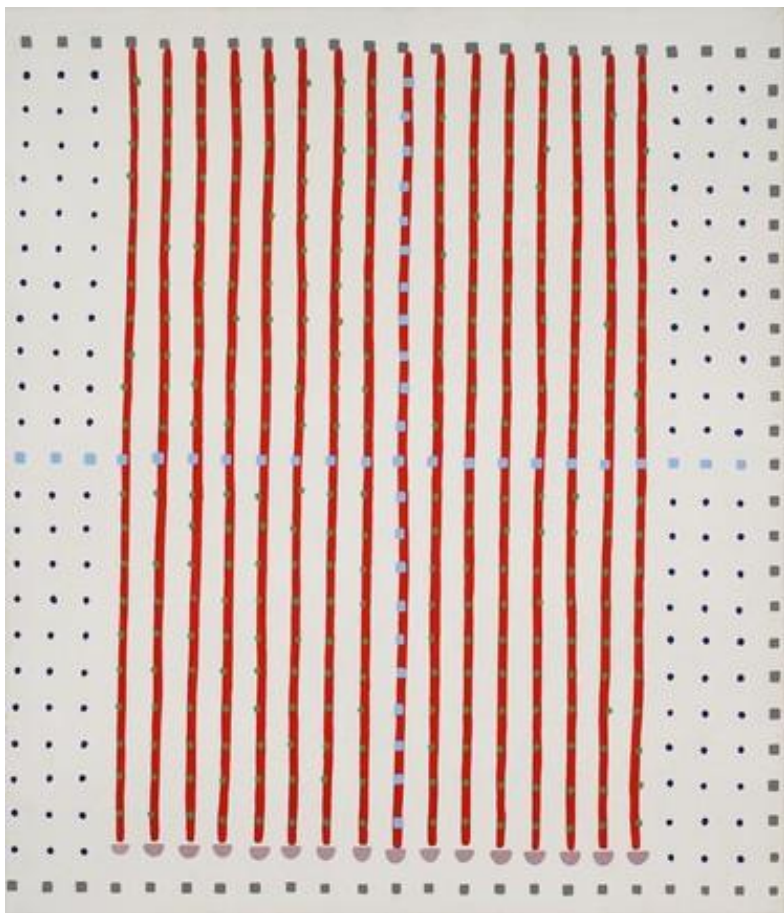
František Kupka in Mánes, Prague, 1946

CUBISM AND ABSTRACT ART

H. Haacke, Photographic Notes, documenta 2, 1959

S. Diviš, Spartakiáda, 1990 – Spartakiáda, 1985

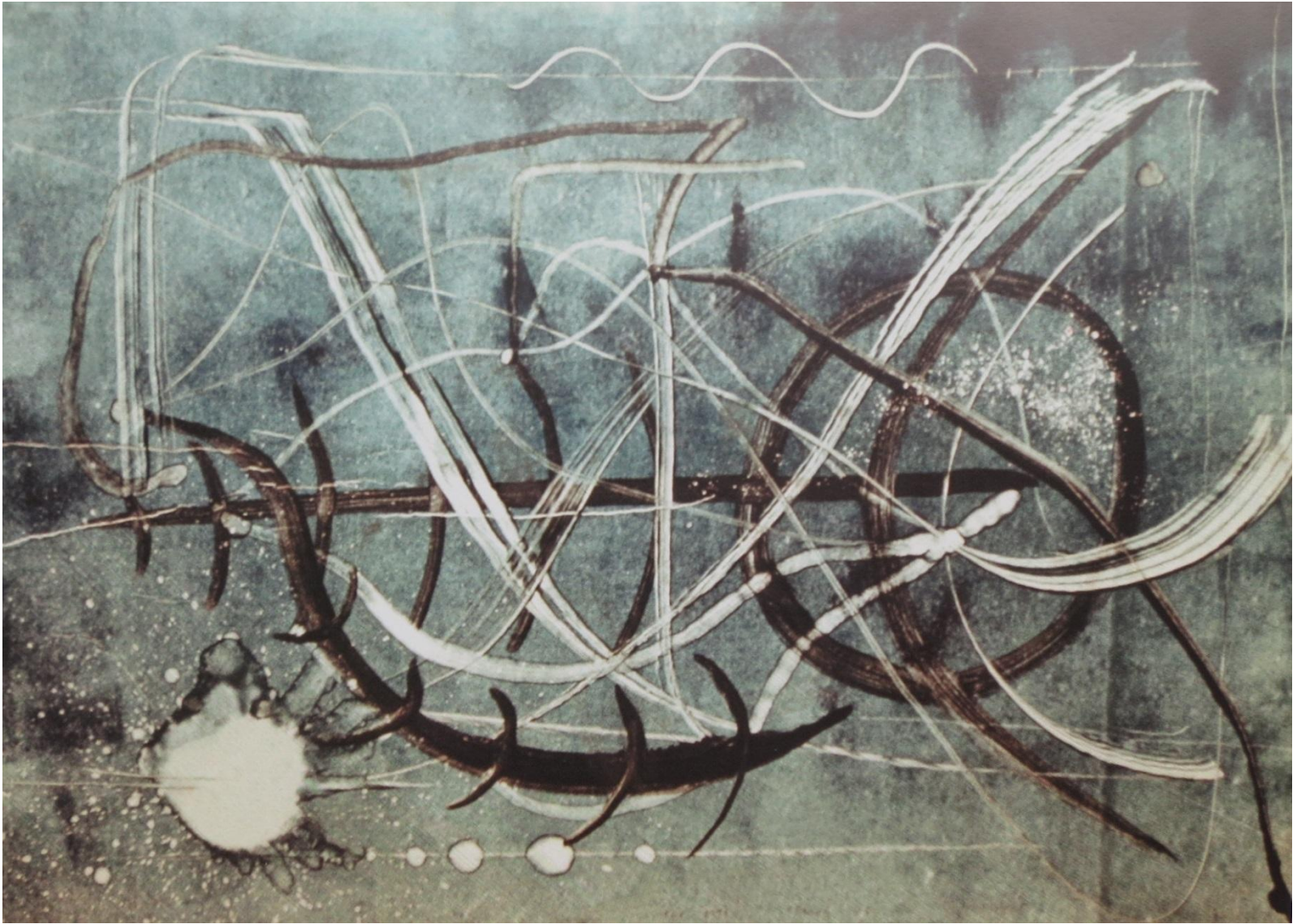
L. Padrtová, untitled (Sea Landscape), 1955

L. Padrtová, untitled (Yellow), 1956

V. Boudník, untitled (Abstract Figure), 1957

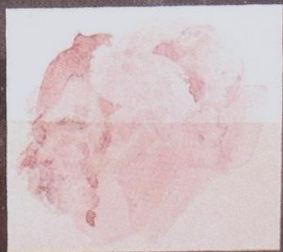
V. Boudník, Blue Picture, 1957

L. Padrtová, untitled, 1956-58

V. Boudník, untitled, 1950s

LABYRINT

Západní vědecko-fantastické povídky

Roberta Abernathyho, Jorge Luise Borgese, Ray Bradburyho, Roberta A. Heinleina, Lewise Padgetta, Franka M. Robinsona, Clifforda D. Simaka a A. E. Van Vogta.

Vybral, uspořádal a úvodem s ilustracemi opatřil Adolf Hoffmeister. Z textů uvedených v bibliografické poznámce přeložili Jarmila Emmerová, Jan Hronek, Vlasta Charvátová, Václav Kajdoš, Radoslav Nenadál, Gerta Pospíšilová, Petr Pujman, Jan Voldřich a František Vrba. Ilustrovali Jiří Balcar, Vladimír Fuka, Vratislav Hlavatý, Josef Istler, Ota Janeček, Mikuláš Medek, Svatopluk Pitra, Ludmila Rencová, Zdenek Seydl, Zdeněk Sklenář, Pravoslav Sovák a Jiří Toman. Obálku a vazbu navrhl Zdenek Seydl, přední předsádku Ota Janeček, zadní předsádku a kresbu do tiráže Jan Kotík, grafickou úpravu Václav Rein.

Vydalo Státní nakladatelství krásné literatury a umění, n. p., jako svou 1393. publikaci v redakci krásné literatury. Praha 1962. Odpovědný redaktor Eduard Hodoušek. Výtvarný redaktor Václav Rein. Technický redaktor Jindřich Šťastný.

Vytiskla Svoboda 1, n. p., Praha 5 - 21,20 autorských archů (text 14,13 autorských archů, ilustrace 7,07 autorských archů), 21,51 vydavatelských archů - D-07*10418 - Náklad 8000 výtisků - Vydání první.

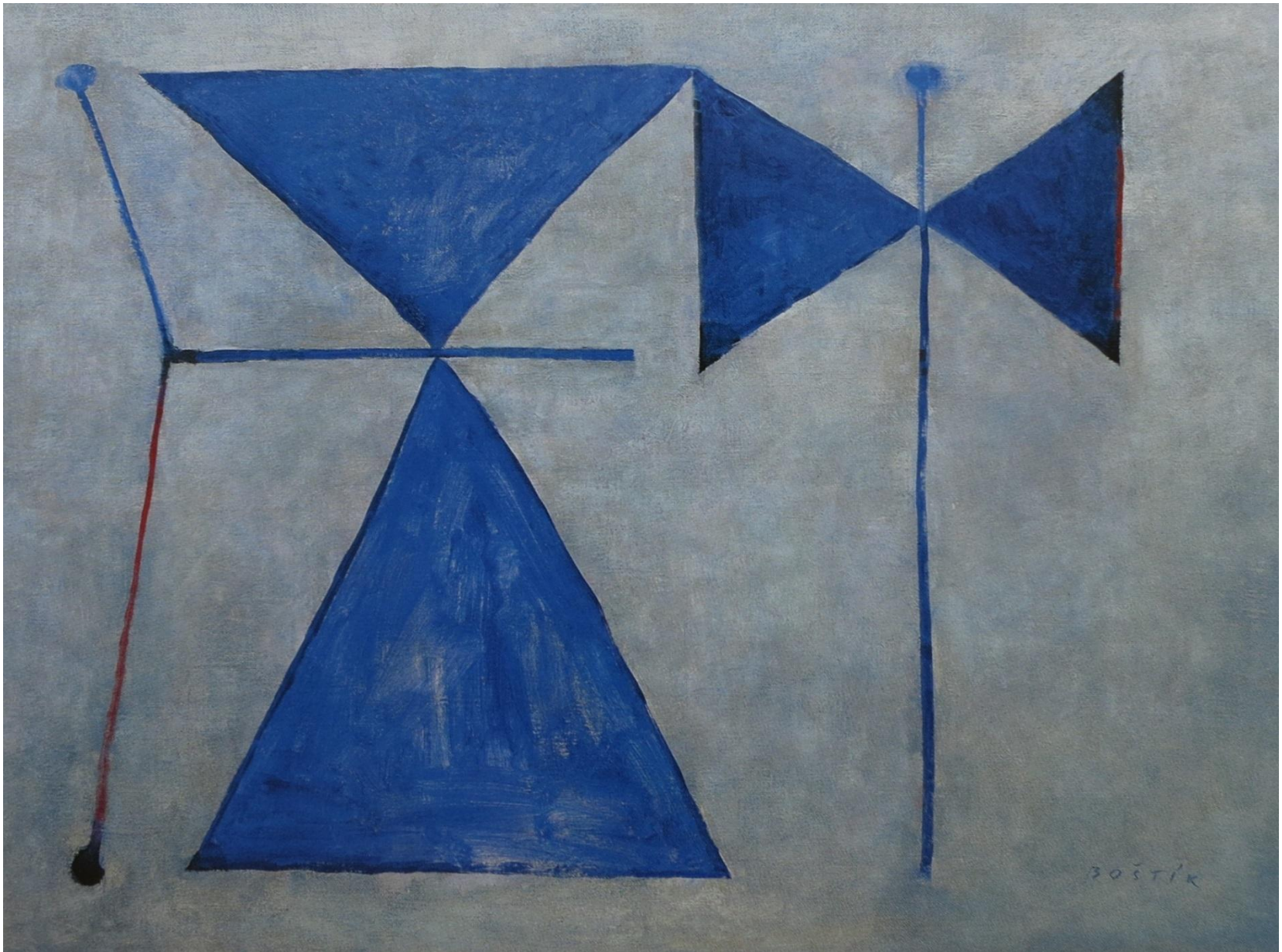
01 - 038 - 62

13/8 - Váz. 55 Kčs

63/VIII-13

J. Balcar, Square at 6 pm (Lights), 1957 – J. Balcar, untitled, 1959

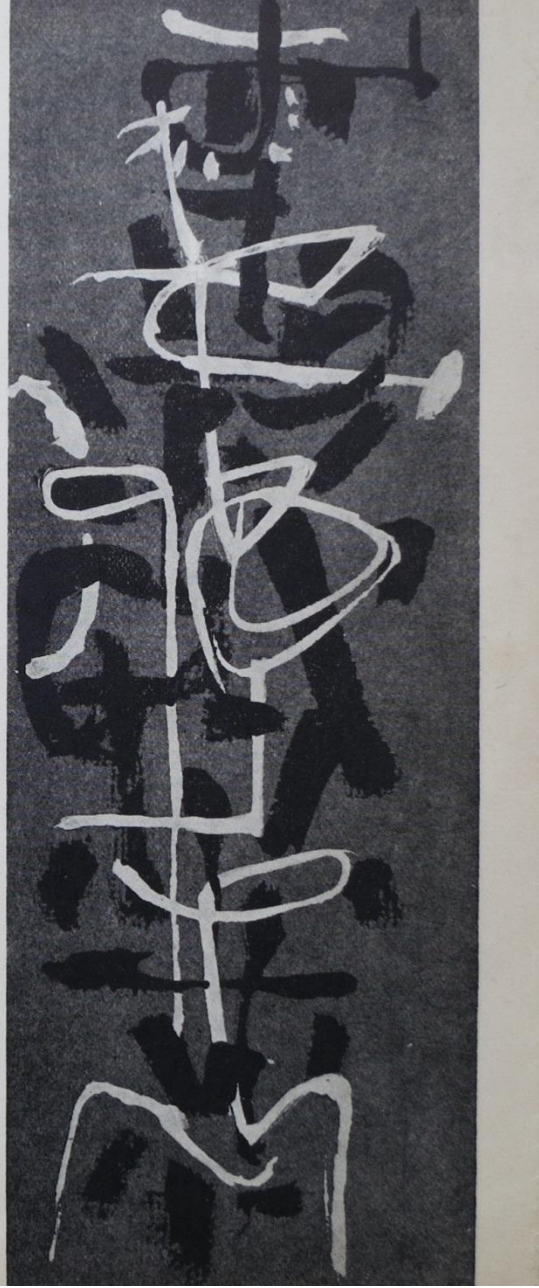

V. Boštík, Triangles, 1957

galerie „československého spisovatele“ • Praha • 3.—29. duben 1957

JAN KOTÍK

práce z let 1948—1956

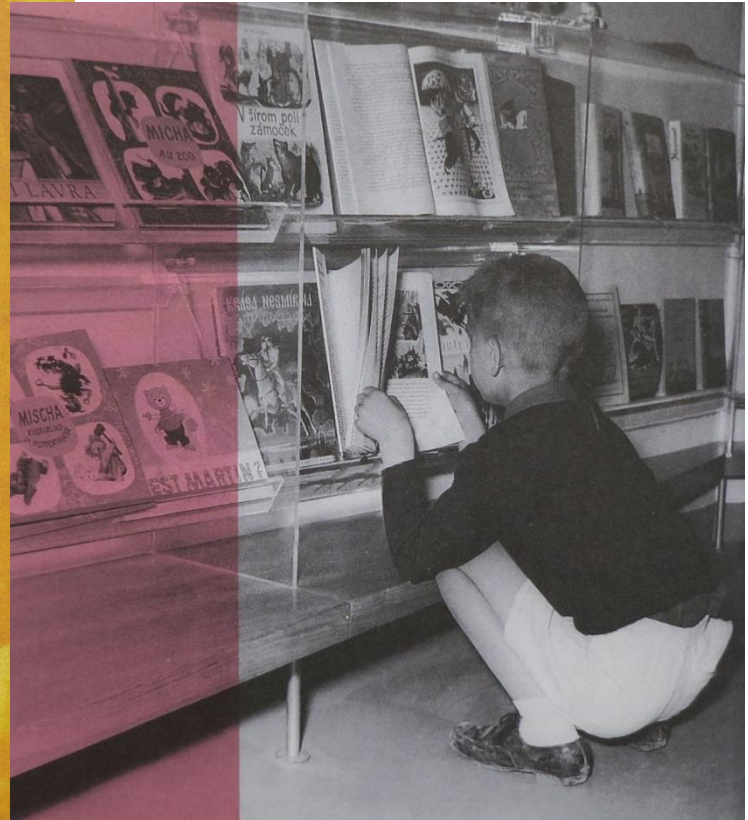
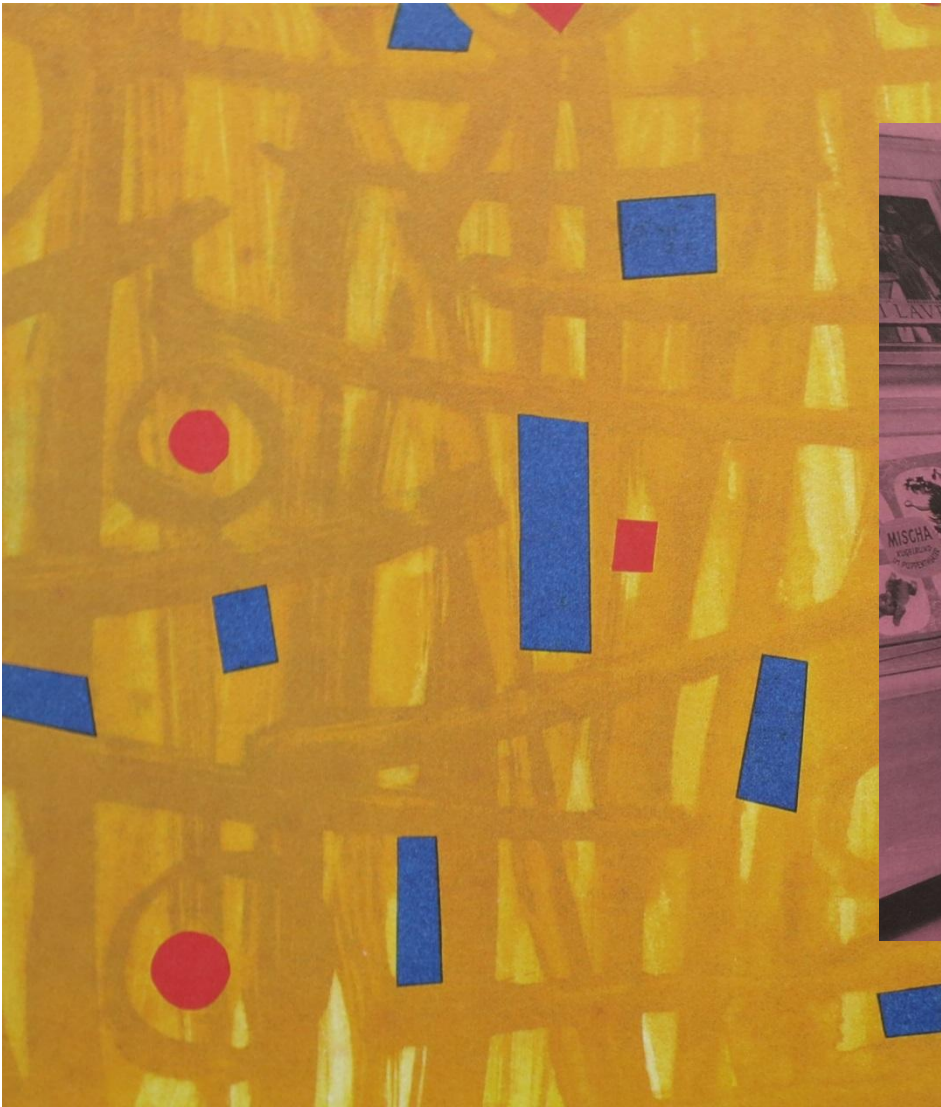
J. Kotík, Benjamin – Ironman, 1956

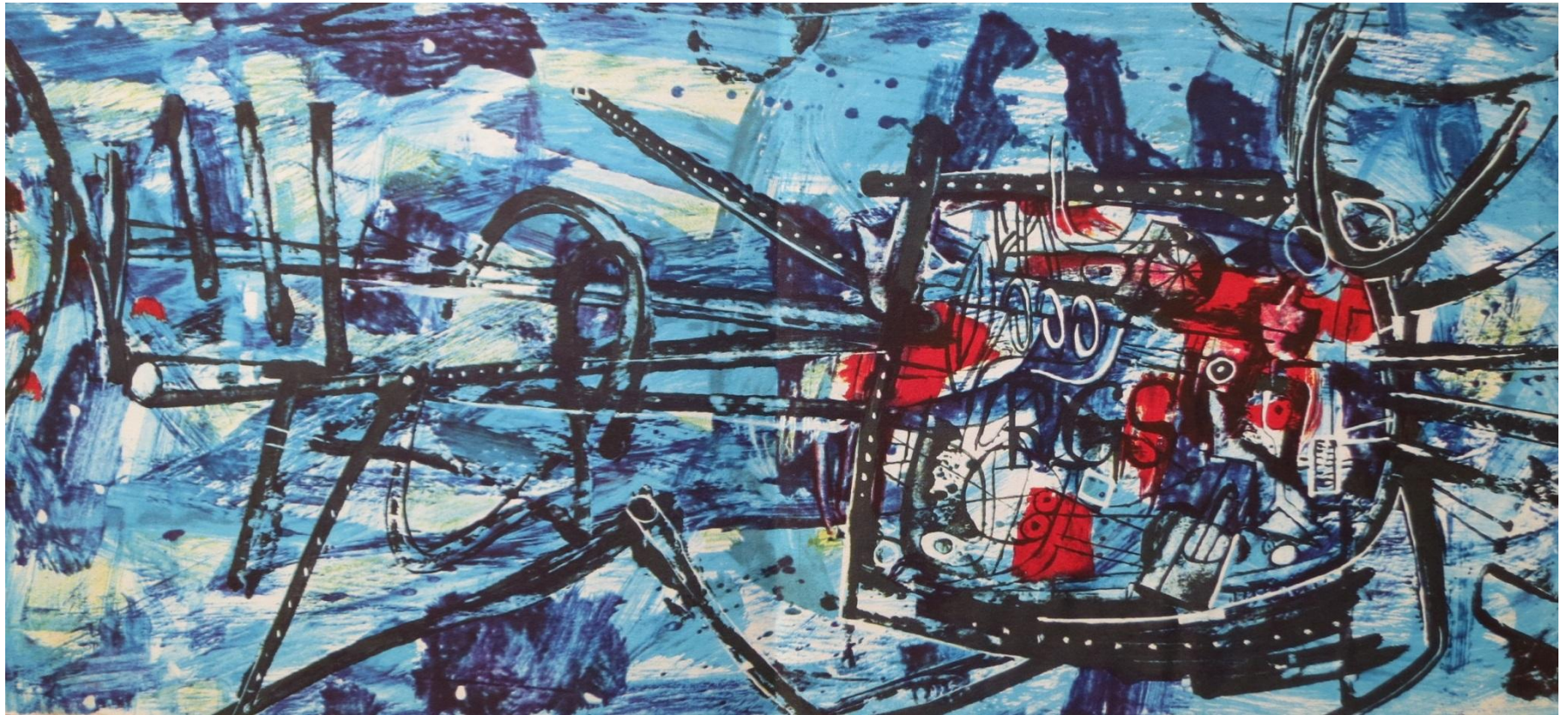
J. Kotík, Sun, Air, Water,
1958

L. Aškenazy, Les aventures des hommes et des machines, 1958

J. Kotík, Labyrinth, 1962

diny. Teď by i dvacet vteřin byla pomalá smrt ve srovnání s tou hladovou idiotskou hmotou, která čeká, až nás zhltně!
„Kapitáne, odrazíme, nebo zůstaneme?“
„Připravte Číši! Vezměte to za mne, dodělejte to! Teď!“

146

Obrátil se a chopil se řídicího mechanismu obrovité Číše a vsunul prsty do rukavice robota. Trhnutí jeho ruky zde uvedlo do pohybu gigantickou ruku s gigantickými kovovými prsty, která se vynořila z útrobu rakety. Teď teď ta obrovská kovová ruka vyklouzla

ven, držíc ohromnou číši, Copa de Oro, a bez dechu ji nořila do železné výhně, do netělesného těla a nemasitého masa slunce. Před milionem let, pomyslel si kapitán v prchavém záblesku, když pohyboval rukou s Číší, před milionem let uviděl nějaký nahý člověk na opuštěné severní stezce, jak do stromu udeřil blesk. A zatímco jeho rod prchal, on vytrhl popálenými prsty ohnivou větev, aby ji v triumfálním běhu, chráně ji vlastním tělem před deštěm, odnesl do své jeskyně, kde zaječel smíchy a mrštil jí na hromadu listů a dal svým lidem léto. A celý kmen se nakonec s třasavkou připlazil k ohni a všichni vztáhli ucukávající ruce a ucítili ve své jeskyni nové období, tu žlutou skvrnku měnící počasí, a konečně se i oni nervosně usmáli. A dar ohně byl jejich.
„Kapitáne!“

Obrovské ruce trvalo celé čtyři vteřiny, než vsunula prázdnou Číši do ohně. A tak se to dnes na jiné stezce opakuje, pomyslel si kapitán, sahaje pro číši drahocenného plynu a vakua, pro špetku jiného ohně, se kterým vyrazíme zpět studeným prostorem, svítilice si na cestu, a přineseme na Zemi dar ohně, který může hořet věčně. Proč? Znal odpověď dříve, než si položil otázku. Protože atomy, které svými rukama zpracováváme na Zemi, jsou ubožácké; atomová

bomba je ubožácká a nicotná a naše vědění je ubožácké a nicotné a jenom slunce opravdu ví to, co chceme vědět my, jenom slunce zná to tajemství. A pak, je to poražení, je to hazard, je to báječná věc, přiletět si sem, zahrát si na honěnou, dát babu a upláchnout. Jiný důvod tu opravdu není než ta pýcha a marnivost hmyzích lidiček, kteří doufají, že dají žihadlo lvu a uniknou jeho tlamě. Bože můj, řekneme si pak, dokázali jsme to! A tady je náš koflík energie, ohně, vibrace, říkejte si tomu jak chcete, který je s to dávat elektřinu našim městům a pohánět naše lodě a osvětlovat naše knihovny a opalovat naše děti a péci náš denní chléb, udržovat po tisíc let ve varu znalosti o našem vesmíru, až budou docela stravitelné. Tady je ta číše, všichni dobří lidé vědy a víry - pijte! Načerpajte z ní tepla proti noci nevědomosti, proti dlouhým chumelenicím pověr, proti studeným větrům nevíry, okřejte z onoho velkého strachu ze tmy, který je v každém člověku! A tak tedy - vztahujeme ruku se svou žebračkou miskou...

„Ach!“
Číše se vhroutil do slunce. Nabrala ždíbek božského těla, té krve vesmíru, té planoucí myšlenky, té oslnivé filosofie, která počala a porodila mléčnou dráhu, která nazdařbůh

147

rozhodla planety do jejich polí a dala vzniknout či zajít životům a živobytím.

„Teď pomalu!“ zašeptal kapitán.

„Co se stane, až to vřáhne dovnitř? Ten žár navíc, a zrovna teď, kapitáne?“

„Bůhví.“

„Pomocná pumpa zase v pořádku, kapitáne.“

„Spusťte jí!“

Pumpa naskočila.

„Uzavřít viko Číše a dovnitř s ní, pomalu, pomaloučku!“

Krásná ruka vně rakety se zachvěla v nesmírně zvětšené odezvě jeho vlastního gesta a v naolejovaném tichu klesla zpátky do trupu lodi. Číše s uzavřeným víkem, po níž kanuly žluté květy a bílé hvězdy, vklouzla hluboko dovnitř. Audiotermometr zaječel. Zmrazovací zařízení vyhodilo kopyty, čpavkové kapaliny vrazily do stěn jako krev v hlavě řvoucího idiota.

Kapitán uzavřel vnější vzduchotěsné dveře. „Teď!“

Čekali. Loď pulsovala. Její srdce se rozběhlo, zatepalo, opět se rozbušilo, číše zlatá v něm. Chladná krev se rozběhla trubkami, nahoru, dolů, kolem dokola, nahoru, dolů, kolem dokola.

Kapitán pomalu vydechl.

148 Led přestal krápat ze stropu. Opět mrzlo.

„A teď odtud!“

Loď se obrátila a rozletěla se.

„Poslouchejte!“

Srdce lodi zvolňovalo, tichlo. Údaje ciferníků klesaly po tisícovkách, neviditelné ručičky vířily. Hlas teploměru ohlašoval změny podnebí. Všichni společně teď mysleli: Jen pryč, pryč od ohně a plamene, od tavícího žáru, od běli a žluti! Jen dál a dál, do chladu a do tmy! Za nějakých dvacet hodin už možná budou moci vyřadit některé zmrazovače, nechat zimu odumřít. Zanedlouho poletí nocí tak chladnou, že možná bude nutno využít nové výhně v raketě, načerpat tepla z chráněného ohně, který teď s sebou nesou jako nenarozené dítě.

Letěli domů.

Letěli domů a kapitán, i když věnoval pozornost tělu Brettonovu, jež spočívalo v poduškách bílého zimního sněhu, našel chvíličku, aby si vzpomněl na verše, které napsal před mnoha lety:

Hořícím stromem slunce se mi zdává.
V nevzdušném ovzduší jablka zlatem žhnou.
Tíže i člověk je jako červ nahlodává
a klaní se jim s úctou pobožnou.
Hořícím stromem slunce se mu zdává...

Kapitán seděl u mrtvého dlouho a zakoušel

mnoho různých pocitů. Je mi smutno, říkal si, a je mi dobře a je mi jako chlapci, který se vrací domů ze školy s hrstí pampelišek. „Tak,“ povzdechl si kapitán, sedě se zavřenýma očima. „Tak kam se pustíme teď, kam letíme, kam?“ Cítil, jak muži z jeho posádky posedávají a postávají kolem něho, hrůza v nich zemřela, jejich dech se uklidnil. „Když člověk putoval tak dlouho a dlouho ke slunci a dotkl se ho a prodléval u něho a obíhal kolem a odtrhl se od něho pryč, kam míří pak? Když opouští žár a polední jas a matnou lenivost, kam vlastně jde?“

celáře je jeden z těchto klíčů, stejně jako výbušný dopis a být v plamenech, stejně jako silný muž z autobusu. Vyplníš mezery mezi svými vzpomínkami tak, aby celek byl souvislý; sám jsi našel prostředek, jak vyjít z domu v plamenech, sám jsi objevil, jak se zbavit toho individua.

Je to dobrý test pro zkoumání inteligence; uvádějí tě v tvých představách do určitých neshody a ve svých představách musíš najít řešení. Je to prosté: dají ti úlohu a ty ji rozřešíš. Uložili úlohu požáru a tys ji rozřešil odpadem pro špinavé prádlo. Vždycky se najde nějaké řešení, když na to myslíš. Nejhezčí na tom je, že se nic nestane doopravdy. Žádné aparatury, žádné tělesné přípravy. Vše se děje v tvé mysli.“
„Myslím, že tomu rozumím,“ odpověděl jsem. „Ale jak by mohli poznat, že jsem to zvorat? Děje-li se všechno v mé mysli, jaká by byla známka mého nezdaru?“
„Myslíš jsi už někdy na duševní stav nějakého člověka, který by se pokládal za mrtvého? Kdo by věděl, že je mrtvý?“

„Och!“

Za chvíli jsem řekl:

„A ty?“

„Mně ještě nic neudělali,“ řekl pomalu.

„Domnívám se, že jsem pro ně kontrolním pokusným zvířetem.“

„Kolikrát jsem tudy prošel?“ otázal jsem se.

„Čtyřikrát.“

„Měl jsem štěstí. Ptám se sám sebe, budu-li moci pokračovat.“

Camden odvrátil pohled.

„Dostáváš se z toho dobře,“ řekl.

Ale já jsem pochopil.

Sedl jsem si na zem a opřel jsem se o laminátovou stěnu. Byl jsem unaven.

Náhle jsem ztuhl. V mém vědomí se něco prudce pohnulo, něco jako násilný popud ke vzpomínce - vzpomínce na první den mých prázdnin. Ještě jedna cesta labyrintem. Věděl jsem, jak to začne - ale jak to tentokrát skončí?

Začne to, jako to začíná každý den na Venúši - to znamená pekelně . . .

NEROVNÝ BOJ

ROBERT ABERNATHY

strhlo. Macdougala to chytil naplno, z první ruky - zázleh radioaktivní záře, a sežehlo ho to hned na místě, kde stál.

Rhysling vycítil ihned, co se stalo. Dávno získané automatické reflexy ožily. Bez meškání rozbil kryt bezpečnostního zařízení a zároveň zazvonil na poplašný signál do dispečinku. Pak si vzpomněl na odmontovanou šoupátka. Musel kolem sebe hmatat; konečně si je našel; snažil se při tom udržet co nejnižší, aby ho co nejvíce mohly chránit olověné desky. Jen ta šoupátka ho znepokojovala, nic jiného mu potíže nedělalo; věděl, kde co je. Všecko to tu před ním bylo jako ve dne; znal každé místo, každý šroubek zařízení stejně dobře jako klávesnici své harmoniky.

„Strojovna! Strojovna! Co se děje?“

„Zůstaňte tam,“ zařval Rhysling. „Zařeni!“ Cítil je dobře na tváři i ve všech kostech, bylo to jako sluneční úpal na poušti.

Dostal šoupátka na správné místo, nejdřív někoho však proklel, protože se mu nedařilo najít francouzský klíč, jaký potřeboval. Pak se všecko snažil aspoň trochu spravit ručně. Byla to zdlouhavá práce a choulostivá. Za chvíli došel k závěru, že tryska se bude muset zničit, reaktor a všecko.

Nejdřív hlásil: „Ústředí?“

„Slyším, ústředí.“

„Tryska č. 3 provozu neschopná - havárie!“

„To je Macdougala?“

„Macdougala je mrtev. Službu převzal Rhysling. Pozor, zaznamenávejte!“

Neozvala se žádná odpověď. Kapitán sice asi byl ohromen, ale v případě poruchy ve strojovně nemohl nic dělat. Musel mít na zřeteli celé plavidlo a cestující i posádku. Dveře mu si zůstat zavřeny.

Ještě více muselo kapitána překvapit to, co Rhysling posílal k zaznamenání. Obsah zněl:

Dech Venuše nás plísni dusí,
puch prsou jejích nutí k dávení.
V bahňitých džunglích mor se plíží;
čekáme na smrt - k smrti zvavení.

Rhysling pracoval a přitom vypočítával celý solární systém, mluvil o „tvrdé, jiskřivé prsti Měsíce“, „Saturnově duhovém prstenci“, „noci věčného mrazu na Titanu“, a přitom po celou tu dobu otvíral tryskovou komoru, lovil v jejích útrobách a snažil se ji úplně vyřadit z činnosti. Skončil novou variantou refrénu:

My prozkoumali všechny víry vesmíru
a cenu jejich odhadli;
však domů chceme plout - v ten tichý sladký kout,
a v náručí zelených strání Země naposled chceme spočinout.

Pak téměř bezmyšlenkovitě připojil revidovanou první verzi:

Oblouky vzdušná klenba věčně láká
kosmonauty k povolání zpět.
Je každý připraven? Teď pozor, start!
A dole se začnou světla ve tmě chvět.

Synové Země věčně odjíždějí,
do dalek hřímá trysky burácení.
A pokolení lidské vzlétá výš
a výš a dál a dál, kde hranic není - - -

metry. Ta píseň byla neblaze proslulá „Kapitán je táta na své lodi“ s tím ztřeštěným závěrečným kupletem, který se nedá ani otisknout.

Cernou listinou se nijak nevzrušoval. Vyhrál v nějaké špeluňce na čínském hospodském v Měsíčním městě harmoniku (sešvindloval tenkrát gates) a od té doby se protloukal tak, že zpísňoval kovkopům za chlost a za almužnu, až nakonec rychlý úbytek kosmonautů, způsobený předčasným vyčerpaním, donutil agenta Společnosti poskytnout mu ještě jednu příležitost. Pár let se Rhysling držel na Měsíční lince zkrátka a sosák v ničem neomočil, vrátil se dokonce i do hlubokého vesmíru a pomáhal opět k staré skvělé slávě Venusberka; když byla u marfanského hlavního města založena druhá kolonie, scestoval celé pobřeží Obřího průplavu; během druhého letu na Titana omrzly mu palce u nohou a uši.

Události tehdy přímo letěly. Když byl schválen zákon o masovém užití atomových reaktorů, byl počet plavidel, jež vyplouvala z terrolunární oblasti, omezen prakticky pouze dosažitelným počtem letců a členů posádky. Letců na raketách s atomovým pohonem bylo málo; ochrana proti záření byla zredukována kvůli úspoře váhy na minimum, a jen málokterí ženatí muži se odhodlali riskovat možné vystavení radioaktivnímu záření. Rhysling nechtěl mít děti, a tak neměl o zaměstnání v těch zlatých dobách stále rostoucí poptávky nikdy nouzi. Přelétal hranice zemské soustavy a opět se vracel a stále si zpíval nějaké kostrbaté veršičky, tak jak se mu právě vynořily v hlavě, a jejich melodii si při tom vyfukával na harmoniku. Velitel Jestřába ho znal; když s Jestřábem letěl Rhysling po prvé, byl na něm tehdy kapitán Hicks jako navigátor. „A hele, Rámus, vítám vás zase u nás,“ zdravil ho Hicks. „Strízlivý? Anebo mám knížku podepsat za vás?“

„Z té vodičky smradlavý, to se tak člověk namázne, to jo!“ Podepsal a odcházel do podpalubi, vleka za sebou harmoniku.

Za deset minut byl zpátky. „Kapitáne,“ prohlásil zachmuřeně, „tryska č. 2 není k ničemu. Kadmiové tlučiče jsou celé zprohýbané.“

„Proč to říkáte mně? Rekněte to náčelníkovi.“

„Však jsem mu to povídal, ale prý to ještě vydrží. To je teda na omylu.“

Kapitán ukázal na knížku. „Tak se, Rámus, škrtněte a vypadněte. Startujeme přesně za třicet minut.“

Rhysling se po něm podíval, pokrčil rameny a vracel se zase dolů.

K družicím Jupitera to už je pěkný výstup; než se plavidlo typu Jestřába mohlo dostat do beztlížného prostoru, musel zvukový signál hlásit třikrát změnu hlídky. Rhysling měl druhou. Tlumení radioaktivního záření se tehdy dalo ručně. Pracovalo se s radiometrickým počítačem záření a s bezpečnostním dosimetrem. Když počítač signalisoval červenou, snažil se to Rhysling vyrovnat - marně.

Piloti na tryskových strojích nečekají; proto jsou také od tryskových strojů. Jedním máchnutím rozbil kryt bezpečnostního zařízení a zalovil na rozpálené desce kleštěmi. Světla zhasla; ihned pokračoval. Tryskový pilot musí svou strojovnu znát tak dobře, jako váš jazyk zná vnitřek vašich úst.

Když světla zhasla, přelétl pohledem horní ochrannou olovenou přepážku. Namodralá radioaktivní záře mu nijak nepomohla; trhl hlavou zpět a začal lovit hmatem.

Když byl v koncích, volal pojitkem: „Tryska č. 2, havárie. A pusťte mi sem dolů hergot nějaké světlo.“

Světlo se rozsvítilo - nouzový okruh -, ale ne již pro něho. Namodralá radioaktivní záře byla posledním světlem, na kterou jeho oční nerv reagoval.

Jde čas a prostor po své dráze
a hvězdnou scénu mění.

Jen pro nás žal a radost hořkou
třpyt slzi nový není.

Cní nad Obřím průplavem v hrdé záři
lesk Pravdy křehkých bání,
a dodnes pohádkové kouzlo
tu tichou krásu chrání.

Rad stavitelů věží vymřel.

Kdo o nich ještě ví?

O slzách dávno padlých bohů
klín vod nic nepoví.

Znaveně tluče srdce Marsu,
věčný mraz je dusí.

Neslyšně skuhrá řídký vzduch:
kdo žije, umřít musí.

„V Glendalu?“

„Ne... tady... vůbec dohromady. Sázím se, že to není všechno, co je.“

„Chceš říci, že na jiných planetách?“

Scott zaváhal.

„Tohle, to je jenom kousek... všeho dohromady. Je to jako ta řeka, proti které pluje losos. Pročpak lidé, když vyrostou, neodejdou dolů, jako do moře?“

Paradise si uvědomil, že Scott hovoří obrazně. Na okamžik ho ovanul chlad. Oceán? Mláďata nejsou uzpůsobena k životu v dokonalejším světě svých rodičů. Když se dostatečně vyvinula, pronikají do světa. Později se rozplozují. Oplodněná vajíčka leží zahrabána v písku na horním toku řeky, kde se později vylihnou.

A učí se. Samotný pud je osudně pomalý. Obzvláště u výjimečného druhu, který se nedokáže přizpůsobit tomuto světu, jíst, pít nebo přežít, jestliže se někdo jiný předvidavě o tyto jejich potřeby nepostará. Mláďata, která jsou živena a o něž je postaráno, přežijí. K tomu jsou umělé líhně a roboti. Přežijí, ale nenaučí se plout po proudu řeky až do velkého světa - do oceánu...

Také ona se musí učit. Někdo je musí vést. Uzpůsobit je rozličnými způsoby.

122 Bezbolestně, jemně, nenápadně. Děti mi-

lují hračky, které něco konají. A jestliže ty hračky zároveň poučují...

Na sklonku druhé poloviny devatenáctého století odpočíval jakýsi Angličan na travnatém břehu vodního toku. Blízko něho ležela malá holčička a hleděla do nebe. Upustila zvláštní hračku, se kterou si před chvílí hrála, a pobroukávala si písničku, které muž roztržitě naslouchal.

„Copak je to, miláčku?“ zeptal se konečně.

„To jsem si sama vymyslela, strýčku Karle.“

„Zaspívej to ještě jednou, ano?“

Vytáhl z kapsy zápisník. Dívka poslechla.

„Znamená to něco?“

Přikývla.

„Ó jistě. Jako ty pohádky, které ti vyprávím, víš?“

„Jsou to podivuhodné pohádky, miláčku.“

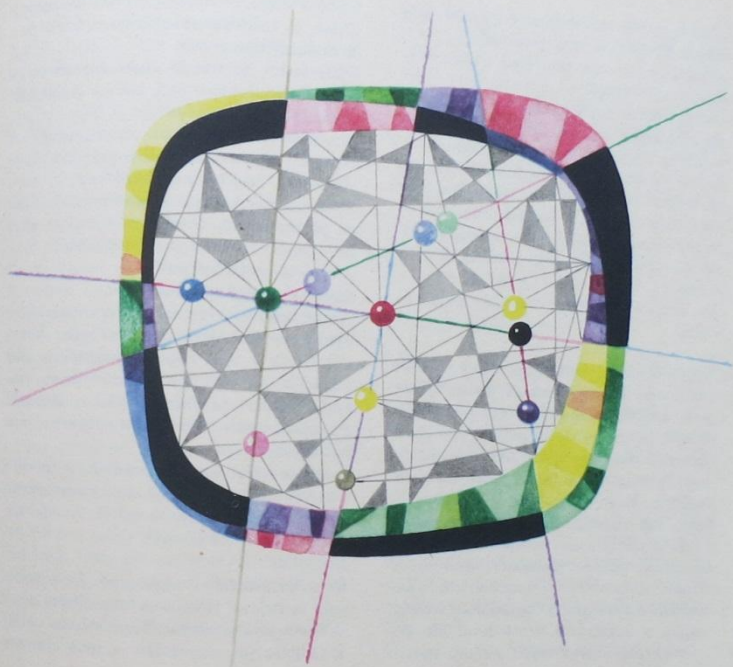
„A ty je jednou napíšeš do knihy?“

„Ano, jenže je budu muset důkladně změnit, jinak jim nikdo nebude rozumět. Myslím si ale, že tuhle tvou písničku měnit nebudu.“

„Není třeba. Kdybys ji změnil, přestala by něco znamenat.“

„V žádném případě nezměním tuhle sloku,“ slíbil. „Co znamená?“

„To je, myslím, začátek cesty,“ řekla dívka váhavě. „Nevím to ještě jistě. Mé kouzelné hračky mi to pověděly.“

s dlouhými drápy rozrývaly vlhkou zemi, a kamkoli dopadly, zanechaly čtvrt metru hluboké stopy. Netvor běžel klouzavým baletním krokem, na svých deset tun neobyčejně vyrovnaně a bez kolébání. Obezřetně vystoupil do prostoru zalitého sluncem a krásnými plazíma rukama zkoumal vzduch.

„Bože můj!“ Eckels zkřivil ústa. „Ten se může natáhnout a shrábnout měsíc.“

„Pst!“ utrl se zlostně Travis. „Ještě si nás nevsíml.“

„Toho nemůžeme zabít.“ Eckels vykl ten rozsudek klidně, jako by proti němu nemohlo být námitek. Posoudil fakta a vyjádřil svůj uvážený názor. Puška, kterou držel v ruce, mu připadala jako dětská špuntovka. „Byli jsme blázní, že jsme jezdili. Není to možné.“

„Držte hubu!“ zasyčel Travis.

„Hrůza!“

„Obrátte se,“ přikázal Travis. „Kráčejte zvolna ke Stroji. Polovinu obnosu vám vrátíme.“

„Ani ve snu mě nenapadlo, že bude takhle obrovský,“ řekl Eckels. „Přepočítal jsem se, už je to tak. Teď se z toho chci dostat.“

„Už nás vidí!“

„Má na hrudi červenou barvu!“

Obrovský ještěř se zvedl. Jeho opancéřované maso se lesklo jako tisíce zelených penízků. Z penízků, potažených slizem, stoupała pára. Ve slizu se kroutili drobní červíci, takže se zdálo, jako by se celé tělo svíjelo a vlnilo, ačkoli netvor stál bez pohnutí. Vydechl. Divočinou zavanul pach syrového masa.

„Odvedte mě odsud,“ ozval se Eckels. „Takovéhle to nebylo ještě nikdy. Vždycky jsem měl jistotu, že vyvážnu živ. Měl jsem dobré vedení, spolehlivou výpravu a byl jsem úplně bez starosti. Tentokrát jsem se přepočítal. Je to nad mé síly, přiznávám se. S tímhle se nedokážu vypořádat.“

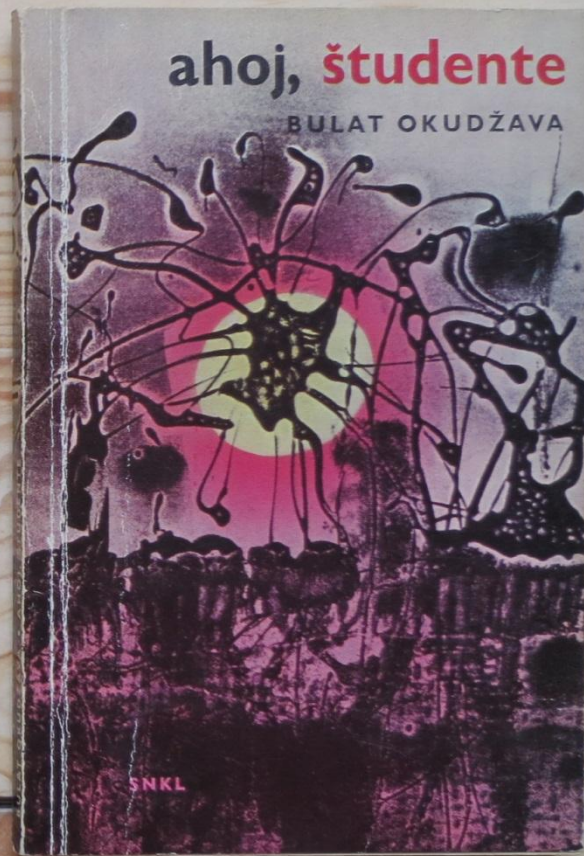
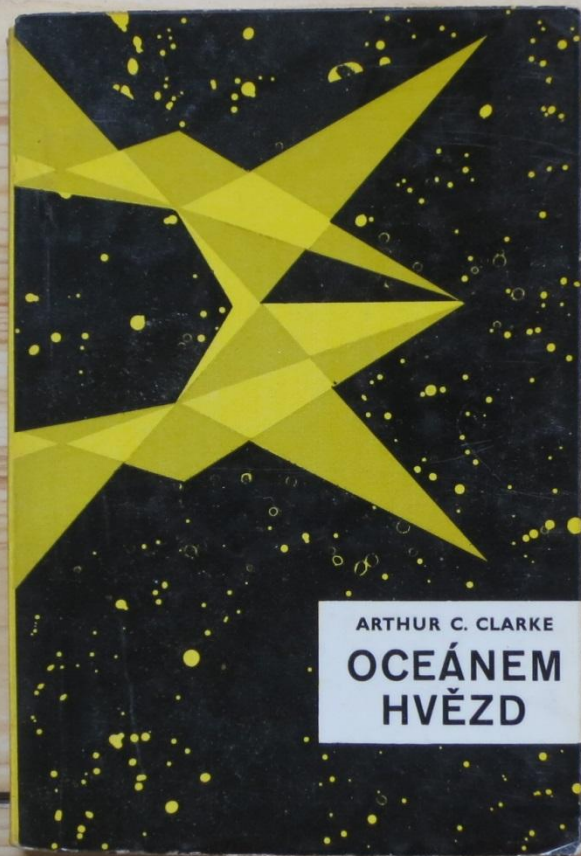
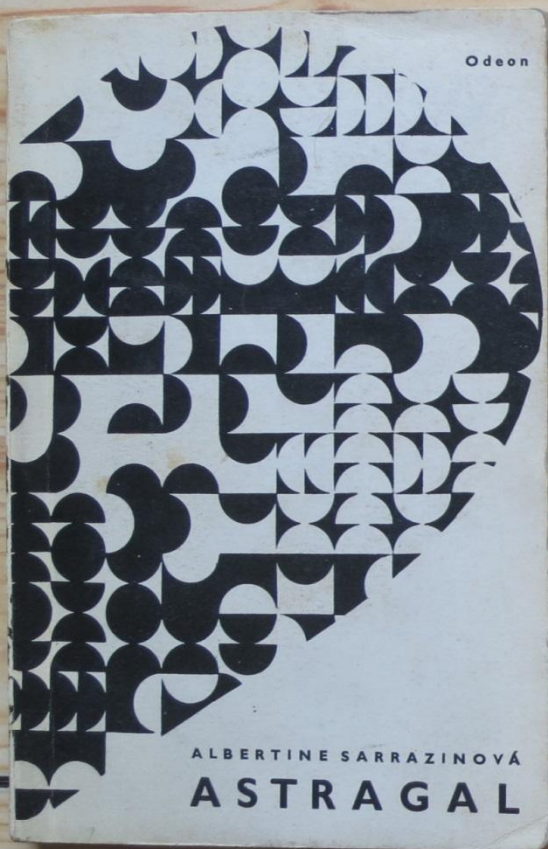
„Neutíkejte,“ řekl Lesperance. „Jděte zpátky a schovejte se ve Stroji.“

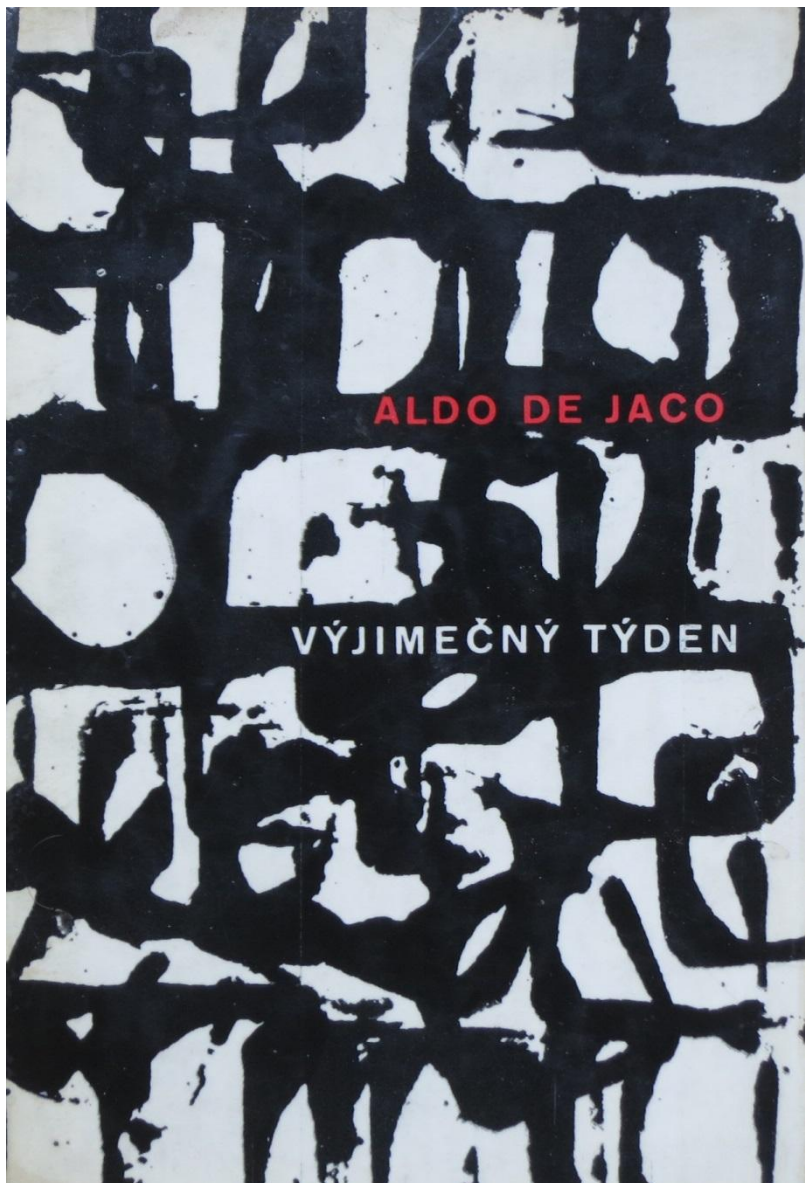
„Ano.“ Eckels byl jako tělo bez duše. Pohlédl na nohy, jako by se je pokoušel přimět k pohybu. Nemohoucně zachroptěl.

„Eckelsi!“

Poslepu se odšoural kousek dopředu.

„Tamtudy ne!“

ALDO DE JACO

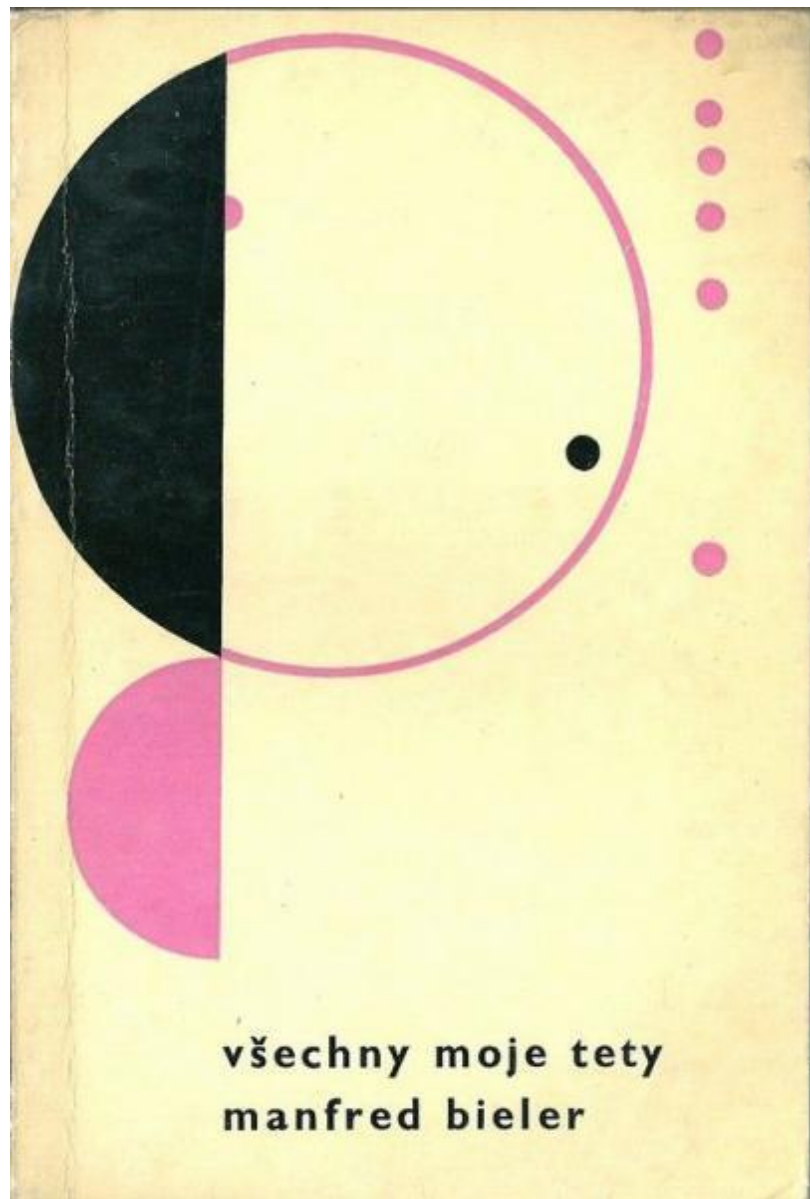
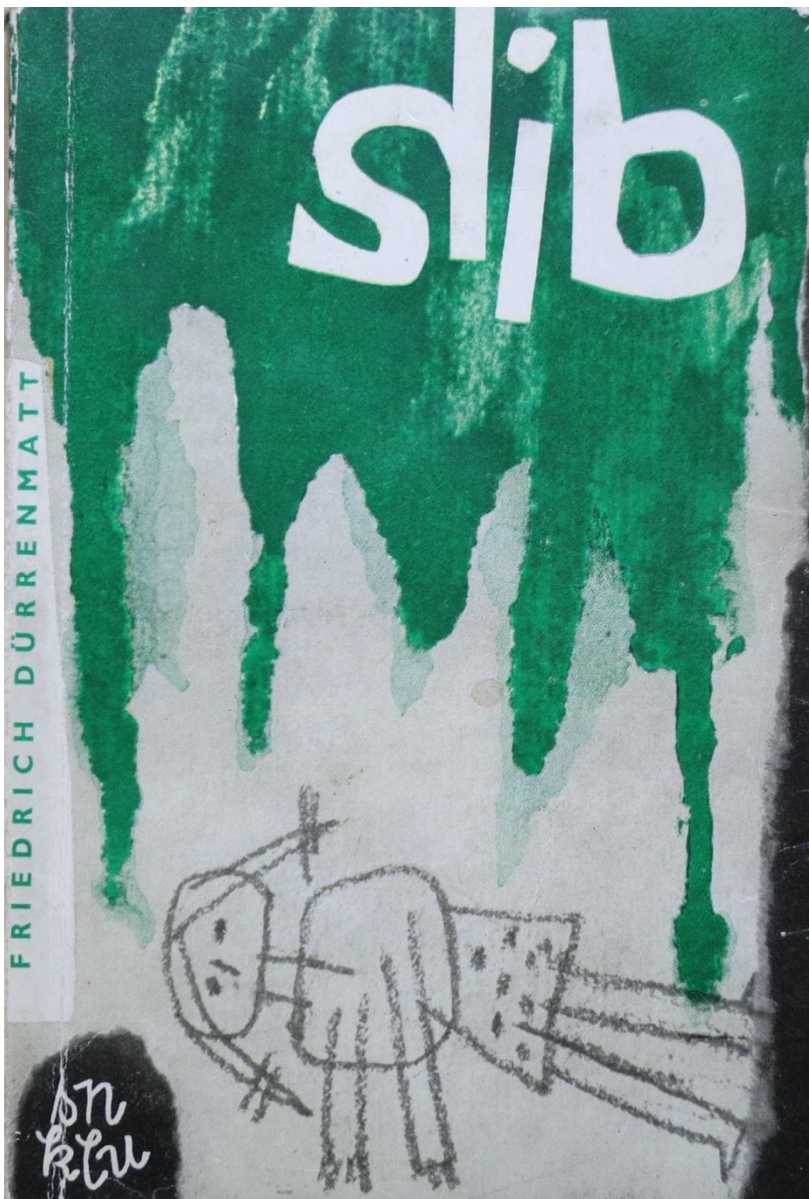
VÝJIMEČNÝ TÝDEN

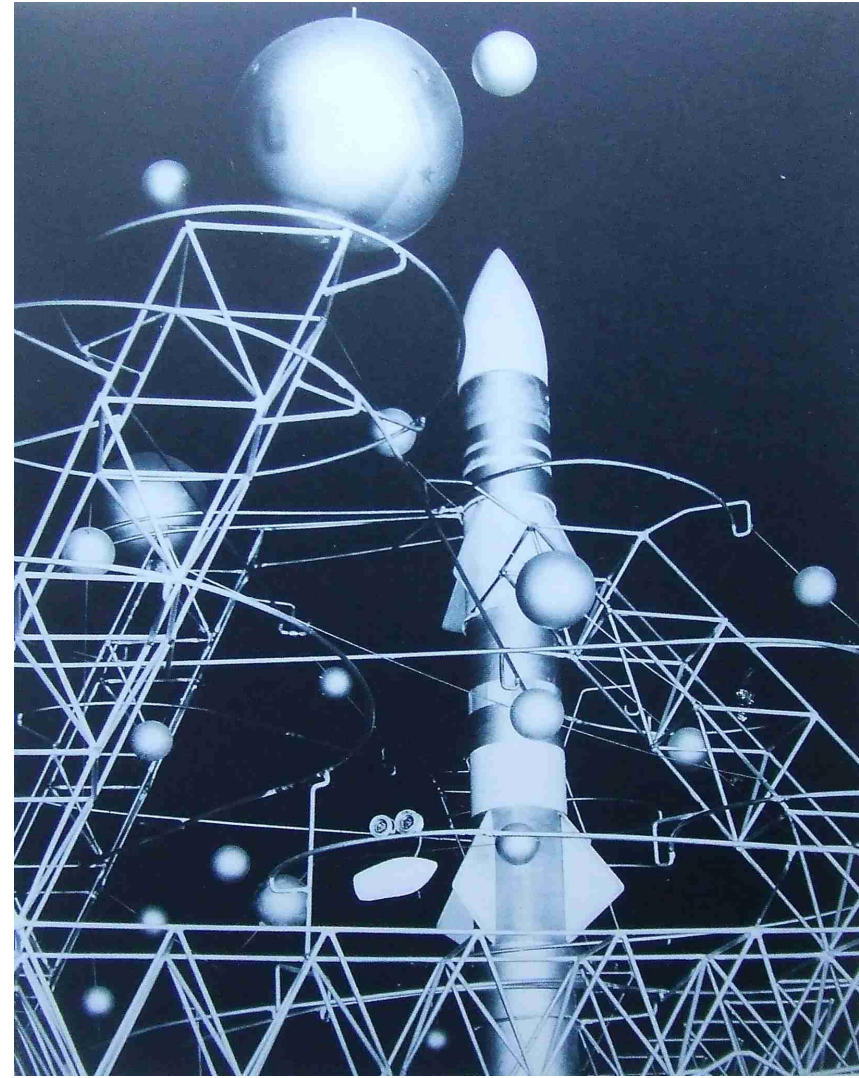

01 - 142 - 62

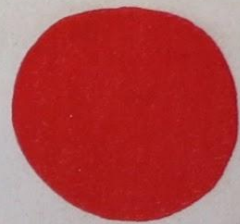
Cena kart. 4,50 Kčs

13/9

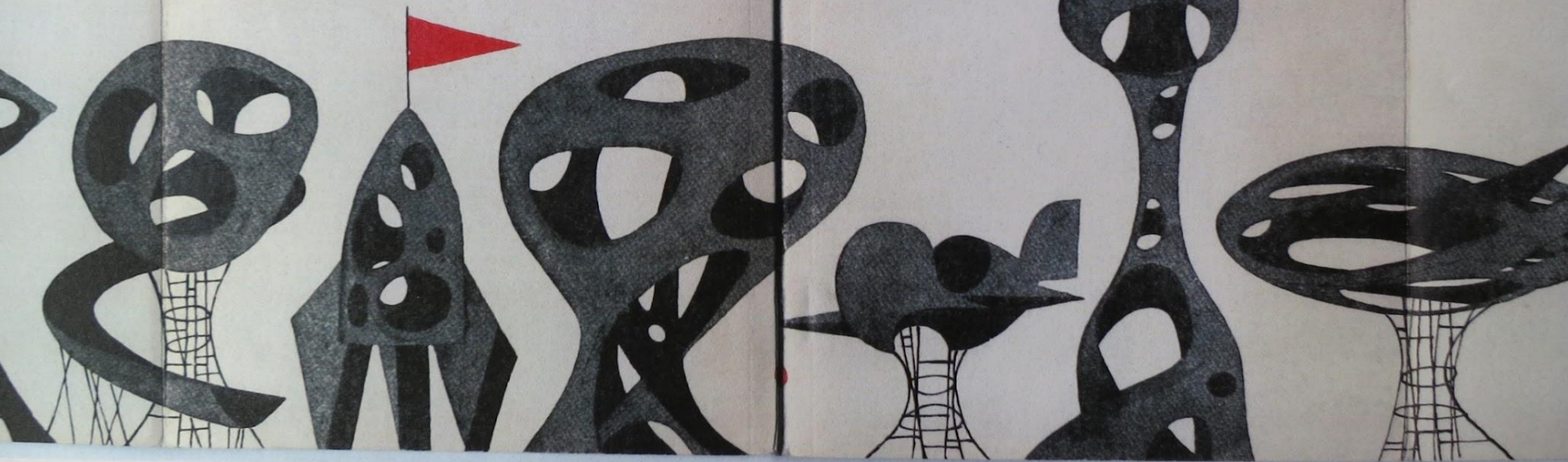

E. Heraksimova, Sculpture for children playground, 1960 - J. Novák, Cosmodrom, 1965?

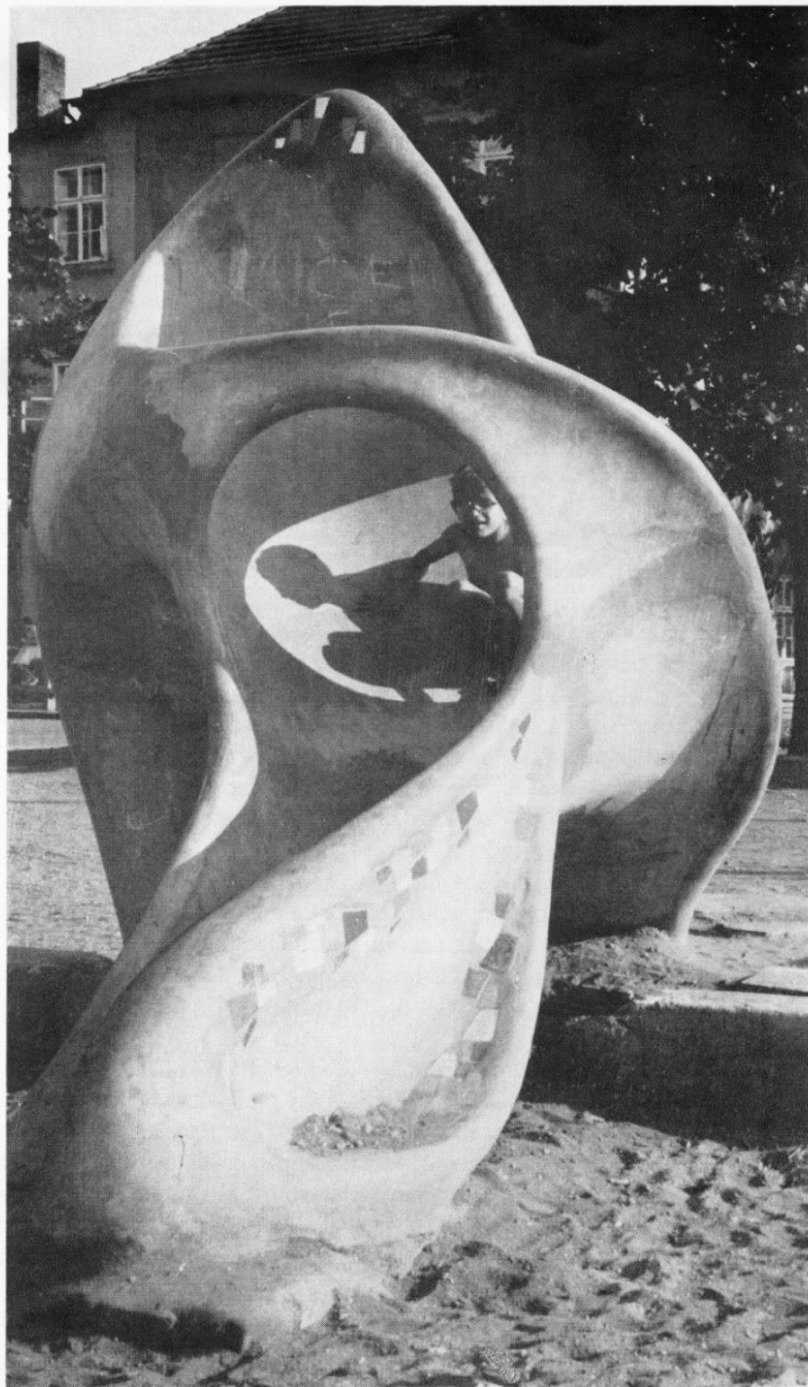
V. KÝN: PROLÉZAČKY A PLASTIKY PRO DĚTSKÁ HŘIŠTĚ

Designed by Olbram Zoubek

CHILDREN'S PLAY SCULPTURE IN CZECHOSLOVAKIA

Designed by Eleonora Heraksimova

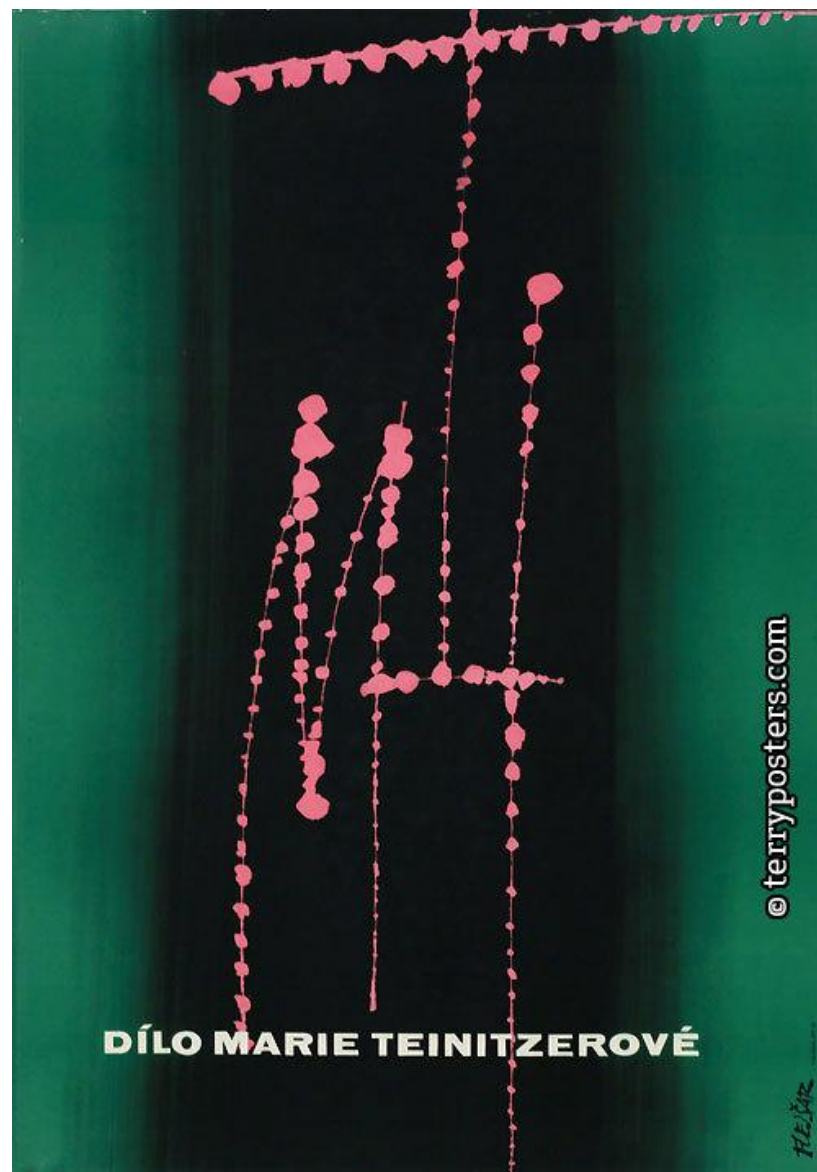

F. M. Černý, Monument, 1962, Lidice

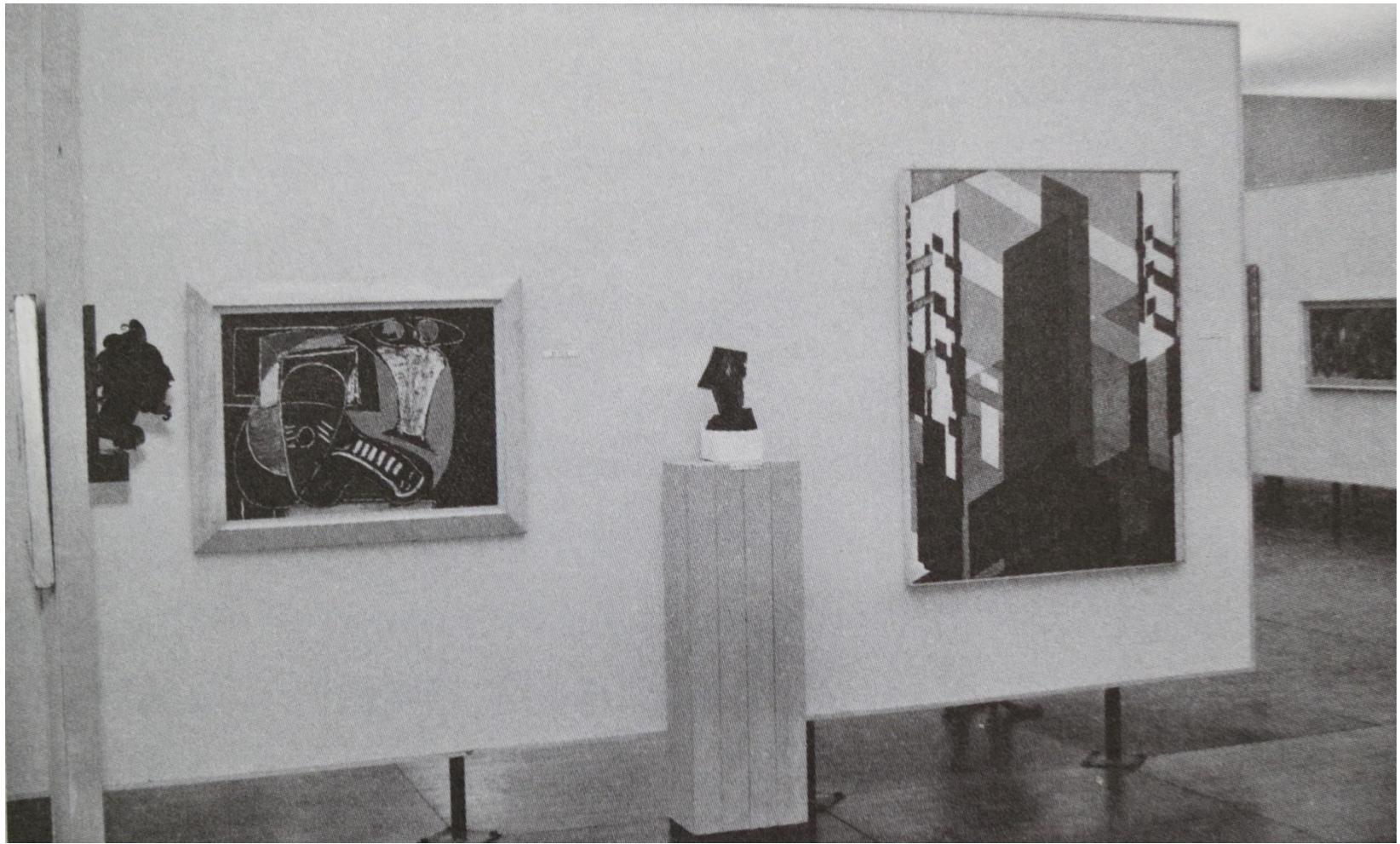

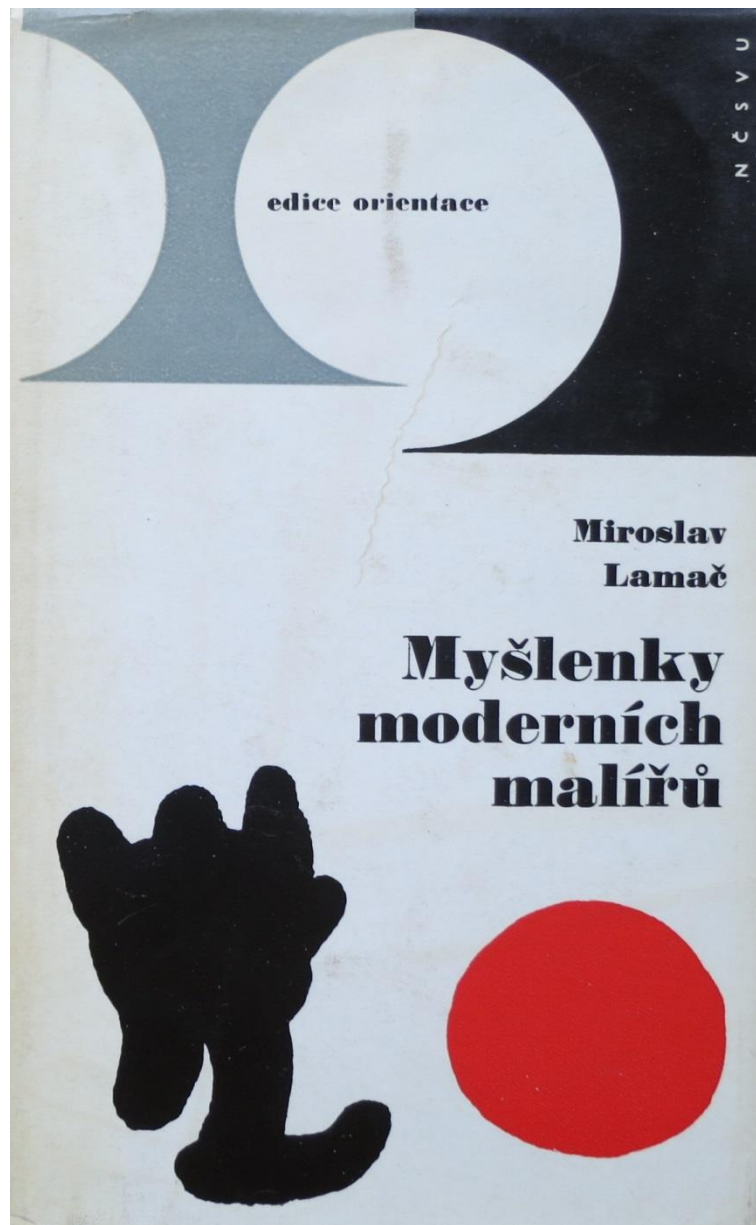
R. Roubíček, Glass, 1957-58

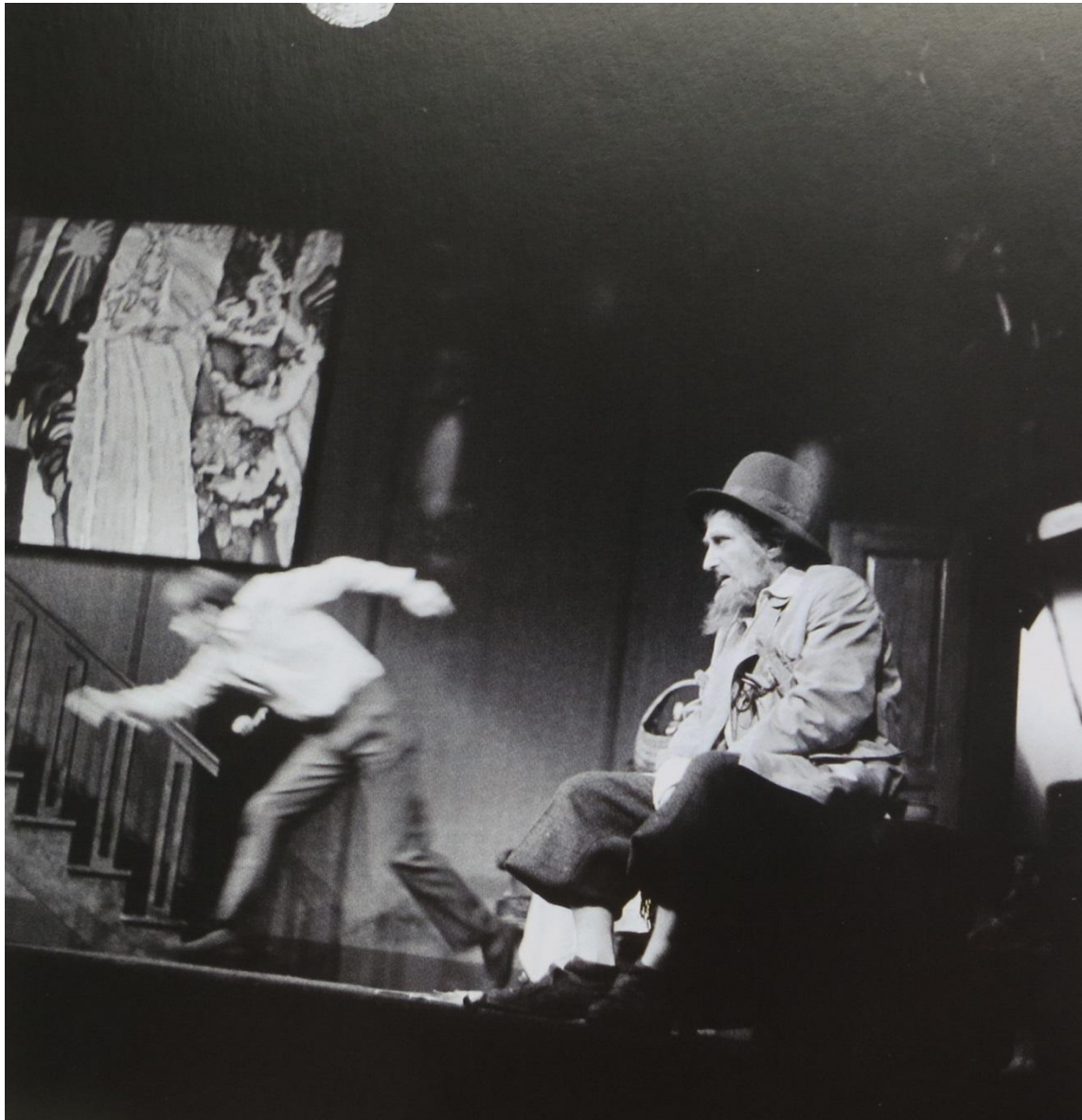

O. Karlíková, Textile Design, 1959 – J. Flejšar, Work of Marie Teinitzerová, 1961

Exhibition 50 years of Modern Art, Brussels, 1958

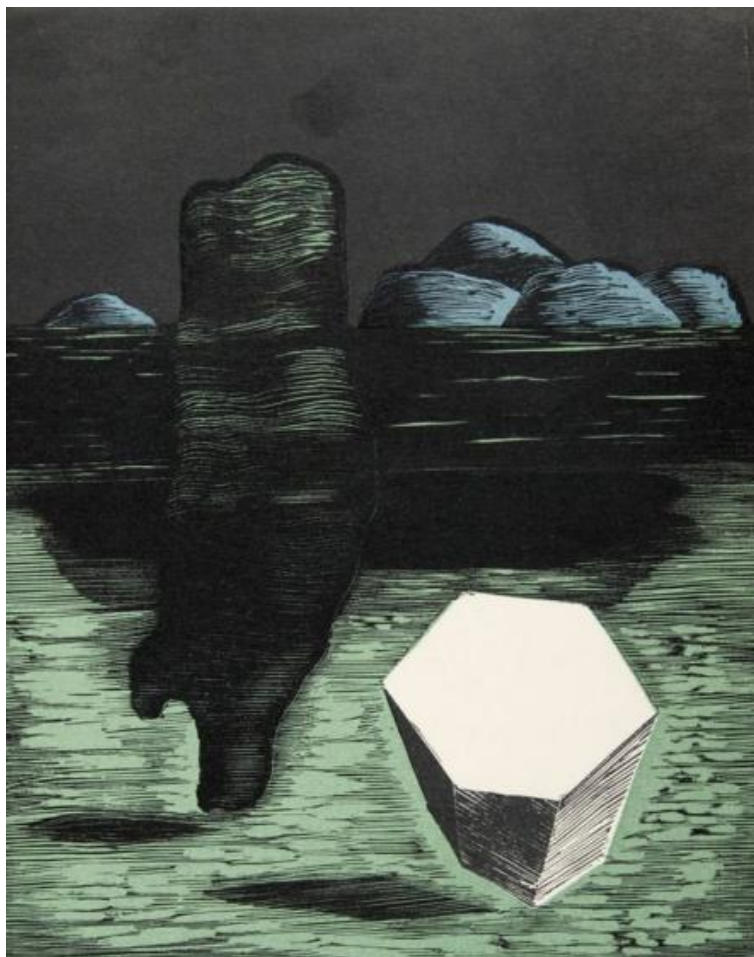

L. Fára, Cosmic Spring, 1969

V. Boštík, Space, Matter, Light, 1958 – J. Šíma, Mad Queen, 1962

J. Šíma, Crystal, 1935 – J. John, Crystal 1964